

RIIKINKUKON SIIVEN ALLA

PIRJO MARJUT VEGA-BRANDT

RIIKINKUKON SIIVEN ALLA
PIENI PÄIVÄKIRJA OMASTA AJASTAMME

Pirjo Marjut Vega-Brandt:

*Lempeät tuulet Tyyneltämereltä, 2018, osa-
elämäkerta*

*Bittersweet Fruit, 2020, käännös teoksesta
Lempeät tuulet Tyyneltämereltä*

*Kuolema Tuhannen nuolen lahdella, 2021,
romaani*

BooksOnDemand

Kiitän:

Kirjoittamiscoachiani Maarit Turtiaista hellävaraisesta mutta asiantuntevasta ohjauksesta mitä tulee kirjoittamisprosesseihin, kannen suunnitteluun ja julkaisuun.

Sisartani ja esilukijaani Marja Pitkäniemeä kokonaisvaltaisesta näkemyksestä mitä tulee kirjan sisältöön, kummajaisiin, joita on matkan varrella soluttautunut suomen kieleeni, ja hyvistä neuvoista.

Oikolukijaani Tiina Kukkoahoa kärsivällisyydestä ja tarkkasilmäisyydestä.

Poikaani Fabián Andrés Vega Karjalaista teknillisen toteutuksen hienouksista.

Petri Niemeä kannen grafiikan toteutuksesta.

Miestäni Hannu Niemeä kaikesta tuesta ja kannatuksesta ja siitä, että on nukkunut pitkään aamuisin.

Pirjo Marjut Vega-Brandt

RIIKINKUKON SIIVEN ALLA

Pieni päiväkirja omasta ajastamme

2022 Pirjo Marjut Vega-Brandt

Kannen suunnittelu: Fabián Vega Karjalainen ja Petri Niemi

Taitto: Tiina Kukkoaho

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6368-1

SISÄLLYSLUETTELO

Osa 1: Myrkynkeittäjien kesäleiri

Osa 2: Epäystävällisten syysristeily

Osa 3: Viattomien velka

Osa 4: Riikinkukon siiven alla

Osa 5: Kansanedustaja Karvisen ankea talvi

Osa 6: Kantavat jäät Taalainjoella

PROLOGI

Ensiksi korkattiin kuohuviini, espanjalainen cava. Emäntä tarjoili mansikoita ja suolakeksejä, joiden päälle oli koristeellisesti aseteltu katkarapuja, tillinoksia, sekä punaista ja mustaa turskan mätiä. Lasit kilahtelivat hilpeästi kippis- ja skåltoivotuksissa molemmilla kotimaisilla. Puutarha-juhlien iloiset rouvat (muutama mieskin oli mukana), tyhjensivät maljat uusien ystävyyksien kunniaksi. Alkukesän aurinko paistoi satakuntalaisen sireenimajan ja puutarhan yllä. Kokemäenjoki virtasi rauhaisana läpi viljeltyjen maisemien, suurehkon taajaman ja ali paljon kuljetun sillan. Taajamaan oli kymmenisen kilometriä, joelle vain pari sataa metriä. Oli helluntaiviikonloppu. Kevät oli kukkeimmillaan, tai oikeastaan jo meteorologinen alkukesä, koska lämpötilat olivat nyt olleet tiiviisti kymmenen plussasteen yläpuolella ainakin parin viikon ajan. Tulppaanit kukkivat kilpaa kaksiväri-narsissien kanssa ja tuomi lopettanut kukintansa, mutta sireenit vasta avaamassa nuppujaan. Kukkapenkeissä ja kukkivissa pensaissa oli surinaa ja liikettä, ja pölyttäjät olivat heränneet runsain määrin tuomaan

toivoa siitä, että Hiljainen Kevät olisi vielä kaukana tulevaisuudessa. Pohjolan puutarhat tuottaisivat edelleenkin hedelmiä, marjoja ja vihanneksia, ja pellot jumalten kultaista viljaa, rapsia ja sinistä pellavaa, ja maailmanloppu ja nälänhätä olisi pystytty siirtämään vieläkin kauemmas pois mielestä. Hyvinvointi ja hyvä elämä olivat kuin mesi ja mahla, jotka virtasivat iloisten rouvien suonissa, iästä piittaamatta. Cava virtasi myös.

OSA I: MYRKYNKEITTÄJIEN KESÄ- LEIRI

Rouvat olivat neljän kopla, joista kahdella oli aviomiehet mukana tapaamisessa. He olivat tavanneet kahdesti aikaisemmin, kerran Levillä ja kerran Saimaalla. Tällä kertaa kokoontuminen oli ajoitettu helluntaiksi, koska silloin voi jo hyvinkin istua puutarhaterassilla ja koska yksi neljästä oli tullut laivalla yli Pohjanlahden perheasioita hoitamaan ja pystyi samalla matkalla olemaan läsnä ryhmän vuotuisessa tapaamisessa. Toisensa he olivat tunteneeet vuosikausia, kaksi heistä jo pitkälti yli kymmenen vuotta ja he olivat kuuluneet samaan nettiyhteisöön, ja olivat kirjoitelleet samalla keskustelupalstalla ahkerasti.

Levillä olivat Korven kaunotar ja Päivänsäde tavanneet lähes sattumalta; molemmat olivat olleet lähdössä sinne talvilomalle ja sopineet tapaamisesta hotellilla. Nimi-merkkien takaa oli paljastunut kaksi lähes samanikäistä naisihmistä, toinen Pohjois-Suomesta ja toinen keskisuomalainen, mutta vuosia sitten Ruotsiin muuttanut. Heitä yhdisti samantyyppinen huumorin-taju, yhteiset harrastukset ja avoimuus, joten ystävyys oli alkanut siitä. K_K eli Korven kaunotar ja Päivänsäde sopivat sinä talvisena viikonloppuna Levillä kaikki riitansa, erimielisyytensä ja kinansa takkatulen

ääressä, punaista lasissa, ja siitä lähtien he olivat edelleenkin reippaasti eri mieltä asioista julkisesti, mutta ilman vihapuheita.

Maritta Lohikoski oli kookas, naurava, kveenien jälkeläinen, innokas lasketteli ja entinen yrittäjä. Kahdesti eronnut ja aikuisten lasten äiti, joka nautti eläkeläispäivistään mökillään Kuusamossa ja avo-miehensä, brittiläski Philipin kanssa matkustellen ympäri maailmaa. Leena Järvinen-Forss oli eläkkeelle jäänyt kansankynttilä ja lastenkirjailija Västeråsista, jossa hän oli tavannut uuden miehensä, ruotsinsuomalaisen Eetun, entisen metallimiehen, joka oli myös eläkkeellä. Leena ja Eetu olivat molemmat leskiä, ja Leena oli löytänyt Eetun netistä, deittisivuilta, ja he olivat tavanneet kerran ja muuttaneet saman katon alle hukkaamatta aikaa sen kummempiin kursailuihin.

Maisa Kanervo oli satakuntalainen leskirouva, joka oli työskennellyt koko ikänsä lähikaupungin kulttuuri-toimessa ja nyt vanhoilla päivillään hoiteli puutarhaansa Kokemäenjoen partaalla ja harrasti intohimoisesti netin keskustelupalstoja. Hanna Haljakka oli susirajalta, Saimaan

takaa, vihdoin vapaa pitkän omaishoitaja-
taakan kunnialla loppuun hoidettuaan.

Nämä neljä naista, nuorin 68, vanhin 72, olivat löytäneet toisensa vuosien mittaan keskustelupalstalta ja muodostaneet eräänlaisen klikin tai sisäpiirin, joka ei ollut mitenkään poissulkeva, mutta muiden kadehtima. Ensimmäisessä tapaamisessa olivat olleet vain Leena ja hänen miehensä sekä Maritta ja Philip, keskustelu-kielenä englanti. Viimekesäisessä tapaamisessa oli ollut mukana Hanna, ja se oli toteutettu Hannan mökillä Saimaalla. Oli saunottu, uitu ja syöty hyvin ja juotu hyvin. Nyt oli Maisa ehdottanut tapaamista kuultuaan Leenan matkasta, ja muut olivat tulleet eri puolilta Suomea tapaamaan iloisten rouvien klubia, joksi he itseään kutsuivat. (Heistä kiersi muitakin nimiä, ei kaikki yhtä kauniita, anonyympalstalla, jossa näkyvyys ja tilan ottaminen ei ollut toivottua. Monen mielestä nämä naisihmiset, jotka luulivat olevansa muita parempia, olivat pilanneet palstan hengen.)

Maisan avomies, Jukka, ja Leenan Eetu olivat jo sytyttelemässä grilliä, kun rouvat korkkasivat puna- ja valkoviinin. Käytiin kävelyllä puutarhassa tarkistamassa sipulin-

Riikinkukon siiven alla-kokoelman novellit muodostavat jatkokertomuksen, jossa anonyymien sosiaalisen median keskustelukulttuurin luomat jännitteet purkautuvat vaarallisiksi sivuraiteiksi "oikeaan" elämään.

Kertomus alkaa keskustelupalstoilta, levittäytyy Suomen kesään, Itämeren risteilylle ja Lähi-Idän pakolaisleireille. Sinjar-vuorten varjosta osa matkalaisista saa mukaansa ikivanhan suojelusenkelin.

Pohjolaan palataan Toscanan viinitilojen ja Lago Di Gardan serpentiiniteiden kautta. Elämä jatkuu ja kukoistaa sekä Suomessa että Ruotsissa.

Paha saa palkkansa Dala-joen aurinkoisilla kevätpäivillä Pohjois-Upplannissa. Vai saako se?

9 789528 063681